

[H. C. Hansen.]

Radioapparater, som jeg har haft Lejlighed til at lytte til, er det i alt Fald for mine Øren ikke til at holde ud at høre disse Transmissioner. Naar man nu ved, hvor højt den højtærede Minister vurderer disse Udsendelser, idet han siger, at Transmissionen fra det kongelige Teater skulde Lytterne eller Radiofonien betale med 5 000 Kr. pr. Spilleaften — det er det Beløb, som er udregnet efter Antallet af Aftener, og som der regnes med at faa ind for Transmissionen, saaledes som det er forelagt gennem Finansudvalget —, ja, saa forstaar man, at det er ikke smaa Krav eller smaa Forventninger, man stiller til Radiofonien.

Her vil jeg gerne have Lov til at sige om Spørgsmaalet Radiofoni, at det store Gode, som Radiofoniens Opfindelse er, bør i sin Udvikling tage det bestemte Sigte, at det kan blive Fattigmands Eje. Det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen, som talte paa Socialdemokratiets Vegne i Gaar, fortalte om en fattig Hedehusmand, han havde talt med ovre i Jylland, der havde faaet et Radioapparat og derigennem var ligesom flyttet Kulturen meget nærmere. Ja, det er rigtigt, men det er lige saa rigtigt, at ovre i Jylland, hvor Krystaldækning ikke findes, er det ikke Fattigmands Sag at blive Radiolytter. Hvis man skal have et virkeligt godt eller blot nogenlunde godt Radioapparat, koster det flere Hundrede Kroner, den aarlige Vedligeholdelse gaar let op i en Hundredkroneseddel, og saa vover jeg at paastaa, at det bliver ikke Fattigmands Sag i al Almindelighed at komme i Besiddelse af et Radioapparat. (*Fraenkel*: Det er nu ogsaa meget overdrevent). Det er ikke meget overdrevent. Jeg er selv Radiolytter, jeg har selv anskaffet et Radioapparat, og jeg ved, hvad det koster. (*Fraenkel*: Jeg kender en, der har lavet et af en Cigarkasse). Det ærede Medlem Hr. Fraenkel er meget beskeden, kan jeg høre, men jeg tror, at han melder sig fra, naar det drejer sig om Transmissioner fra det kongelige Teater. Se, derfor bør vi stille direkte hen imod, at vi faar en Radioordning her i Landet, der betyder Krystaldækning over hele Landet, saa vidt det er muligt, og at Licensafgiften sættes ned til mindst det halve. Det bør vi gøre, fordi de Mennesker, for hvem Radioen betyder mest, de gamle, der, om jeg saa maa sige, har faaet Stuearrest, fordi de er blevet gamle, paa faa Undtagelser nær ikke har Raad til at være Lyttere i Øjeblikket; det har de kun, naar de kan bruge Krystallmodtagere og faar Licensafgiften nedsat. Disse Krav

forekommer det mig, at Lytterne har Ret til at stille; og jeg vil absolut bestride Rigtigheden af den Anskuelse, som det ærede Medlem Hr. Ibsen, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, hævdede, nemlig at Lytterne havde i Grunden slet ingenting at kræve; de gav deres Licensafgift og maatte finde sig i at modtage det, som blev dem budt. Det var omtrent det, det ærede Medlem sagde. Dertil vil jeg sige, at Lytterne er Aftagere af de Udsendelser, de faar, og saa forekommer det mig rigtignok, at de i allerhøjeste Grad maa være berettigede til gennem deres Organisation at kræve den bedste Radioordning og den bedste Underholdning, der findes.

Jeg frygter for, at Sammenknytningen af Radiofonien og det kongelige Teater vil betyde, at der vil blive trukket alt for store Veksler paa Radiofonien i Form af pekuniære Tilskud og Betalinger. Det vil sikkert blive Resultatet, selv om man selvfølgelig gennem Lovforslaget søger at værne sig mest muligt derimod. Men det er min Overbevisning, at det, naar denne Plan er ført ud i Livet, vil vise sig, at den ikke har den økonomiske Bærekraft, som Lovforslaget giver Udtryk for; og selv om det var Tilfældet, bliver Underskuddet alligevel for stort; det vil sikkert vise sig at blive langt større end ventet, og da ønsker jeg ikke, at Radiofonien skal være impliceret i dette Foretagende. Jeg ønsker, at Radiofonien bygger sit eget Hus, og ikke, at den skal fortsætte med at give disse store Lejer paa Axelborg, som der er Tale om. Det er alt for store Lejeudgifter, og det er heller ikke nødvendigt, at Radiofonien har til Huse i den allerdyreste Del af København. Vel skal den ikke have til Huse ude i Periferien, men der er ogsaa en Mellemvej, og selv om Transmissionen ikke foregaar fra Raadhuspladsen eller Kongens Nytorv, er den lige god. Derfor tror jeg, at naar man tager de økonomiske Krav i Betragtning, der her stilles til Radiofonien, vil den i fuldt Maal kunne skaffe sig billigere Vilkaar og lige saa gode Lokaler som dem, man vil tildele den ved det kongelige Teater. Det er da min Mening, at vi nu maa tage det Standpunkt, som alene er det, der kan holde: at redde det kongelige Teater som Skuespilscene, betragte det som en Statsopgave og sætte alt ind paa at faa det til at svare sig — jeg tror, der er et rimeligt Grundlag herfor — og saa straks indrømme, at der ikke er økonomisk Basis for Opretholdelsen baade af Opera og Ballet. Jeg kunde ogsaa godt tilføje, at i Øjeblikket, hvor man daglig